

творча активність і ін.); соціально-демографічні характеристики (стать, вік, національність і т. ін.); психофізіологічні характеристики (тип темпераменту, стан здоров'я, схильність до певного роду діяльності, працездатність і ін.); кваліфікаційні характеристики (рівень освіти, практичний досвід, професіоналізм, творчі здібності і ін.).

Управління персоналом здійснюється в процесі виконання певних цілеспрямованих дій і передбачає такі основні етапи і функції: визначення цілей і основних напрямків роботи з персоналом; визначення засобів, форм і методів досягнення цілей; організація роботи щодо виконання прийнятих рішень; контроль виконання запланованих заходів; координація розроблених заходів. Таким чином, система управління персоналом являє собою комплекс цілей, задач і основних напрямків діяльності, а також різних видів, методів і відповідного механізму управління, спрямованих на підвищення продуктивності праці і якості роботи.

### **Література:**

1. Масленников Є.І. Корпоративна культура в системі управління персоналом / Є.І. Масленников, А.А. Кашубський // Економіка. Фінанси. Право. – 2016. - № 5/2. – С. 41-45.
2. Maslennikov E. Time management and its implementation at production companies / Evgen Maslennikov, Yurii Safonov, Artur Kashubskiy // Baltic Journal of Economic Studies. – Riga: Izdevnieciba «Baltija Publishing». –2017. – Volume 3. Number 1. – P. 82-87.

## **ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФОРМ ТА ВИДІВ КРЕДИТУВАННЯ В ГОСПОДАРСЬКІЙ СФЕРІ**

### **Миколенко Іван Олександрович**

Студент спеціальності «Облік і аудит»

*Науковий керівник: Кусик Н.Л., к.е.н., доцент, завідувач кафедри бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту*

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова  
(Одеса, Україна)

Кредит посідає важливе місце у фінансовій системі України. Кредит - це важливий інститут, за допомогою якого держава здійснює мобілізацію та перерозподіл тимчасово вільних коштів і контроль за їх правильним використанням. Він сприяє підвищенню ефективності

економіки, забезпечує перерозподіл капіталу, стимулює грошовий обіг та є важливим інструментом державного регулювання економікою.

Поняття товарного та фінансового кредиту міститься в Податковому кодексі України (далі – ПК України) [1], у Законі України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» [2]. Визначення банківського кредиту надається у Законі України «Про банки та банківську діяльність» [3].

Кредитні правовідносини, як врегульований нормами права самостійний вид відносин, виникають при перерозподілі матеріальних фондів між учасниками майнового обороту з приводу надання коштів або товарно-матеріальних цінностей на певний строк або з відстрочкою платежу на умовах зворотності і платності у вигляді відсотків по кредиту. Об'єктом цих кредитних правовідносин є гроші в безготівковій формі або готівкою. Крім грошей, об'єктом комерційного кредиту можуть бути реалізовані товари, виконані роботи, надані послуги, щодо яких надана відстрочка. Отже, незалежно від форми надання кредиту - в грошовій або товарній - він має грошову природу і визначається вартісним характером [4, с. 351].

Об'єкт кредитування властивий усім формам і видам кредиту - витрати, потреби, кредитування яких не заборонене законом.

Згідно зі ст. 347 Господарського кодексу України (далі – ГК України) у сфері господарювання розрізняють такі форми кредиту, як банківський, комерційний, лізинговий, іпотечний та ін. Розглянемо ці та інші форми кредиту більш докладно.

Товарний кредит - це кредит, наданий одним суб'єктом господарювання іншому на договірній основі в речовій формі за рахунок тимчасово вільних ресурсів на умовах зворотності, терміновості і платності, як правило, у вигляді відстрочки платежів. ПК України у п. 14.1.245 ст. 14 визначає товарний кредит як товари (роботи, послуги), що передаються резидентом або нерезидентом у власність юридичних чи фізичних осіб на умовах договору, що передбачає відстрочення остаточних розрахунків на визначений строк та під процент.

Кредит у грошовій формі (фінансовий або банківський кредит) - це кредит, наданий, як правило, кредитною установою на договірній основі наявними або безготівковими коштами на умовах зворотності, терміновості і платності.

Комерційний кредит - це кредит, що надається як аванс, попередня оплата, відстрочення або розстрочення оплати товарів, робіт або послуг. Він може бути передбачений договором, виконання якого пов'язане з переданням у власність другій стороні грошових

коштів або речей, що визначаються родовими ознаками.

Лізинговий кредит - це відносини між юридичними особами, що виникають у разі оренди майна й супроводжуються укладанням лізингової угоди. Лізинг є формою майнового кредиту. Об'єктом лізингу є рухоме (наприклад, машини, обладнання, транспортні засоби, обчислювальна та інша техніка) та нерухоме (наприклад, будинки, споруди, система телекомунікацій та ін.) майно. Суб'єктами лізингу можуть бути лізингодавець (суб'єкт господарювання, що є власником об'єкта лізингу й здає його в оренду), користувач (суб'єкт, який домовляється з лізингодавцем на оренду про набуття права володіння та розпорядження об'єктом лізингу у встановлених лізинговою угодою межах), виробник (підприємство, організація та інші суб'єкти господарювання, що здійснюють виробництво або реалізацію товарно-матеріальних цінностей).

Іпотечний кредит - це особливий вид економічних відносин з приводу надання кредитів під заставу нерухомого майна. Кредиторами з іпотеки можуть бути іпотечні банки або спеціальні іпотечні компанії, а також комерційні банки. Позичальниками можуть бути юридичні та фізичні особи, які мають у власності об'єкти іпотеки, або мають поручителів, які надають під заставу об'єкти іпотеки на користь позичальника. Предметом іпотеки у разі надання кредиту доцільно використовувати: житлові будинки, квартири, виробничі будинки, споруди, магазини, земельні ділянки, що є власністю позичальника й не є об'єктом застави за іншою угодою.

Консорціумний кредит - це кредит, який надається позичальнику банківським консорціумом шляхом: а) акумулювання кредитних ресурсів у визначеному банку з подальшим наданням кредитів суб'єктам господарської діяльності; б) гарантування загальної суми кредиту провідним банком або групою банків; в) зміни гарантованих банками-учасниками квот кредитних ресурсів за рахунок залучення інших банків для участі в консорціумній операції.

Крім того, суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності можуть одержувати кредити як у національних фінансових установах, так і в іноземних. В іноземних фінансових установах ці особи можуть отримувати валютні кредити на договірній основі. При цьому умови кредитного договору не можуть суперечити законодавству України.

Слід зазначити, що суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності, у статутному фонді яких є частка державного майна, можуть укладати кредитні договори з іноземними фінансовими установами лише за згодою Фонду державного майна України.

## Література:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. - № 13-14, № 15-16, № 17. - Ст. 112.
2. Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг: Закон України від 12.07.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. - № 1. - Ст. 1.
3. Про банки та банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. - № 5-6. - Ст. 30.
4. Чайковська В.В. Господарське право: підручник / В.В. Чайковська. – Одеса: Феникс, 2018. – 368 с.

## ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ: СПОСОБИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

### Панчева Юлія Сергіївна

Студентка спеціальності «Облік і оподаткування»

*Науковий керівник: Ільченко Д.А., к.е.н., викладач кафедри бухгалтерського обліку, аналізу та аудиту*

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова  
(Одеса, Україна)

В кожній країні податкова система є однією з основ економічної системи. З одного боку – вона забезпечує фінансову базу держави, а з іншого - виступає головним знаряддям реалізації її економічної доктрини. На сьогодні проблема оподаткування стала однією з найактуальніших проблем України. Оскільки податкова політика України не досконала і тому має багато недоліків. Недосконалість податкової політики визнають багато вчених-теоретиків, а тому ця проблема набуває ще більшої гостроти.

Ефективність податкової системи визначається здатністю держави рівнозначно виконувати фіскальну і регулюючу функції. Однак, зараз оподаткування більш направлене на виконання фіскальної функції, тим самим зменшуючи контроль за регулюючою функцією. Таких висновків дійшли вчені, які досліджували питання оподаткування більш детально - Онишко С.В. [4, с. 129] і Меркулова Т.В. [2, с. 17].

Дискусії, які відбуваються з приводу податкової політики, стосуються тільки вже знайомих проблем таких як: рівень податкового